

Елизабет вон
Самосонов

Електрината Пророчица: Шизо-гео-аналитички оглед за акселерационистичката хиперстиција¹

Elisabeth von
Samsonow

Electra's Oracle: A Schizo-Geo-Analytical Account of Accelerationist Hyperstition¹

Биографска белешка

Елизабет вон Самсонов (Elisabeth von Samsonow), уметница и философ, е професорка по философска и историска антропологија на Академијата за убави уметности во Виена, и визитинг професор во Баухаус Универзитетот Вајмар (2012-2013). Таа е членка на ГЕОК Минхен, надворешен соработник за Multitudes и уредничка на Recherche. Нејзините предавања и истражување се фокусирани на колективната меморија, врската меѓу уметноста и религијата, сакралната и профаната андрогинија, и на дисолуција на модерното себство. Нејзиното творештво како уметница е концентрирано на систематското и симболичното место на скулптурата во рамките на современата мултимедија.

Вовед

За да се крене нечиј глас се покреваат прашањата: Во чие име зборуваме? Од која позиција зборуваме? Како или колку значи зборувањето и до која мера се мешаме во дискурсите кои веќе жестоко добро работат? За што говориме? Гајатри Чакраворти Спивак (Gayatri Chakravorty Spivak) би била против идејата дека „субалтерните не можат да зборуваат.“

¹ Овој текст е базиран на текст објавен во „Accelerationism: A Symposium on Tendencies in Capitalism,“ Берлин, 14 декември 2013, куриран од Армен Аванесијан и Матео Паскунели.

Bionote

Elisabeth von Samsonow, artist and philosopher, is Professor of Philosophical and Historical Anthropology at the Academy of Fine Arts, Vienna, and Visiting Professor at the Bauhaus University Weimar (2012-2013). She is a member of GEDOK Munich, foreign correspondent for Multitudes and editor of Recherche. Her teaching and research focus on collective memory, the relationship between art and religion, sacral and profane androgyny, and the dissolution of the modern self. Her work as an artist is concerned with the systematic and symbolic place of sculpture in the framework of contemporary multimedia.

Introduction

To raise one's voice brings up the questions: In whose name do we speak? From which position do we speak? What or how much does speaking mean and to which extent do we interfere in discourses already violently working well? What are we speaking for? Gayatri Chakravorty Spivak would rush against the idea that the “subaltern cannot speak.” Speaking about the future is even more tricky than trying to just “name” things from a defining, imperative standpoint. I would like to mark the

¹ This article is based on a paper delivered at Accelerationism: A Symposium on Tendencies in Capitalism, Berlin, 14 December 2013, curated by Armen Avanesian and Matteo Pasquinelli.

Зборувањето за иднината е дури посложено отколку обидот само да се „именуваат“ нештата од рестриктивна, заповедна гледна точка. Би сакала да истакнам дека зборувањето за иднината бара специфични видови и техники на зборување за да се избегне чистото погодување како и од чистото диктаторско програмирање. Не употребувајте само идно време. Историјата на 20 век добро покажува како завршило програмирањето на иднината во политички услови: Ленин се нарекол себеси „Секирата“ и одбил да се „топи“ кога го слушал Бетовен, и многу други презеле брутални средства да го достигнат идеалот на политичка, економска, идеолошка иднина. Концептите и мерките на формирањето колективи целосно пропаднаа кога станува збор за политиките од третиот милениум, иако за проблемот на колективот и народот многу било дискутирано и сработено. Заради ова денеска е обврска на секој филозофски говорник убава да размисли за начинот на кревањето на гласот. Прелиминарните обиди да се избегне „јас“ може да испаднат толку клучни како нивната постојана употреба, или уште полошо, употребата на примамливото „ние“ со кое се очекува одговор од сите/ сите да се сложат, *ante quem*. Мислителите и поетите кои ја напишале *анти-јас* песната како: Ниче, Волт Вајтман, Рилке и сл. некако се совпаѓаат со тоталитарните идеологисти кои се обидуваат да го уништат „егото“ и да создадат и обликуваат синхронизиран и автоматизиран десубјективизиран народ воден од внатрешен хистеричен мускул наречен „лидерот.“ Лидерството и следствено владата, хиреархиите, културата на мнозинство станаа клучниот *проблем* напуштен од 20 век. Како филозофијата, кога предложува перспективи на посткапиталистичка иднина, се помирува со ова? Како се помирува со својата фантазија за колективната важност? Како тогаш филозофијата да *не* зборува како пророк?

fact that speaking about the future claims specific modes and techniques of speaking in an endeavour to escape from pure guessing as well as from pure dictatorial programming. Do not only use future tense. The history of the 20th century shows well how programming the future in political terms has ended up: Lenin entitling himself “the Axe” refused to “melt” when listening to Beethoven, and many others took brutal means in order to reach at an ideal of political, economic, ideological future. Concepts and measures of forming collectives have altogether failed on the large scale in 3rd millenary politics, although the problem of collective and mass has been all the while intensively discussed and worked on. This makes it an obligation to a philosophical speaker today to sincerely consider the mode of one’s raising the voice. Tentatives to avoid the “I” may turn out to be as crucial as its constant use, or even worse, the engagement of an alluring “we” that would anticipate everybody’s agreement *ante quem*. The thinkers and poets that have sung the *anti-I song* like Nietzsche, Walt Whitman, Rilke, etc., coincide somehow with the totalitarian ideologists trying to destroy the “Ego” and create and shape a synchronized and automatized de-subjectivated mass directed by an internal hysterical muscle called “the leader.” Leadership, and by consequence government, hierarchies, majoritarian culture have become THE problem left by the 20th century. How does philosophy, when proposing perspectives of a postcapitalist future, come to terms with this? How does it come to terms with its own fantasy of collective importance? How can philosophy then *not* speak as an oracle?

The Oracle

To highlight the mode of philosophical expression or articulation that becomes “general” or socialized I would like to engage the notion of the *oracle*. The oracle is mostly connected to the oracle of Delphi or other, less institutional practices that help groups or collectives to

Пророштво

За да се истакне начинот на филозофски аспект или артикулација кој станува „генерален“ или социјализиран сакам да го вклучам поимот на пророштво. Овој поим најмногу е поврзан со пророчиштето од Делфи или други, помалку институционални практики кои им помагаат на групите или колективите да ја разберат сегашноста или да ја проектираат иднината. Пророчиштето мора да се разликува од пророштвото што може да се најде во контекстот на монотеистичките религии и нивните застапници. Пророчиште е техника на претскажување „од долу“ (помислете на техниките на Пителија од Делфи), тоа е хтонско, не е небесно, што го прави за мене интересно. Тоа што го барам е точно „пророчиште од долу“ што може да се добие со колективната важност. Пророчиштето императивно нè подучува, но укажува на некоја смисла по пат на вклучување; се обраќа со внимание и не се наметнува како краен заклучок. Особеностите на пророчиштето мора внимателно да се откриваат во современата епистемологија бидејќи тоа нуди алтернатива на догматскиот стил на генерализацијата, на пример, нуди алтернатива на авторитарната државна педагогија. Пророчиштето е тело за восхит изложено пред јавноста, т.е., тело кое говори во својата течна состојба, ко-вибрирајќи во рационална активност. Во овој напис се трудам да го вклучам пророчкиот тон. Пророчкиот тон во исто време е антички и футуристички, основната техника на хетитската, грчката и римската уметност на владеење. Пророчиште е политичка поезија, тон на фузија каде органите на животните, растот на растенијата и човековите влијанија се спојуваат на одреден начин или фразеологија, во исто време херметички и предмет на коментари. Пророчиште е екстатичната линија која може да ги припои телата кои влијаат едни на други. Во овој пророчки тон јас ќе симпатизирам некои кибернетски и соодветно, херменевтички јамки и повратни инфор-

understand the present or project a future. The oracle is to be distinguished from prophecy that is largely found in the context of monotheistic religions and their agents. The oracle is a divinatory technique “from below” (think of the Pythian techniques of Delphi), it is chthonic, not celestial, which makes it interesting for me. What I am searching for is exactly the “oracle from below” that may gain collective importance. The oracle is not imperatively teaching, but suggesting some sense, inviting by inclusion; it addresses by affection and does not impose itself as an ultimate judgement. The features of the oracle should be carefully unfolded in contemporary epistemology as it offers an alternative to the dogmatic style of generalization, for instance it offers alternative to authoritarian state pedagogy. The oracle is an ecstatic body exposed to the public, i.e., a speaking body in its superflowing state, co-vibrating in rational activity. In this article I try to tune in the oracular tone. The oracular tone is at the same time ancient and futurist, the core technique of Hethite, Greek and Roman art of governance. The oracle is political poetry, a tone of fusion where animals’ organs, plants’ growth and people’s affects come together in a certain mode or phraseology, at the same time hermetic and object to comments. The oracle is the ecstatic line that may affiliate the bodies affecting one another. I will, in this oracular tone, symptomatize some cybernetic and, respectively, hermeneutical loops and feedbacks, as it is part of the addressed public game since late antiquity not only to deliver, but also to unfold, explain, highlight and comment an oracle, i.e., to transfer lyrics respectively *clear and confuse* sense to *clear and distinct* meaning (G.W.F.Leibniz): to try to turn it into evidence.

мации, бидејќие дел од споменатата игра со јавноста уште од доцната антика не само да се пренесе пораката, туку и да се открива, објаснува, нагласува и коментира прорштво, т.е. да се пренесе текстот во *јасна и збркана смисла* да го разјасни и изодвои значењето (G.W.F. Leibniz): да се обиде да го претвори во доказ.

Пророштвото на Електра

Би сакала да го воведам ликот на *Електра* како начин на субјективизација на поле на сили и сакам да зборувам од или во нејзина позиција. Тоа е како *вежбање филозофија* која зема површина на субјективизација која не е само високо проблематична туку е и всадена во трансперсонален тек на наративите на митот. Гласот на Електра е дизајниран од две самореференцијални форми на израз: од една страна со хипервентилирачки звуци како арии, балади, врисоци, плачења, шепоти, воздигнувања и писоци, а од друга страна преку самогласно-согласната батерија на рефлексија, организирана и ритмизирана од остријата на жилетот или палката од тапан. Зошто двата слоеви? Гласот на Електра не зборува само за себе туку зборува во име на *другите*. Како што расправаше Патриша МекКормак (Patricia McCormack), „недостигот на говор кој доаѓа од целиот а-човечки дискурс го прави самиот дискурс проблем.“² Електра е *симптом*.

Самата јас, заземајќи го местото на Електра, ја разголдувам не само двослојноста на нејзиниот текст или скрипт, на нејзиното настојување да покрие општествена низа на дискурс кога зборува како да е *двојна*. Електра е ангажирана овде не само како невидлива фигура, симболички карактер, проект на субјективизација туку како политичко начело на

Electra's Oracle

I would like to introduce the figure of *Electra* as a mode of subjectivation of a field of forces, and I want to speak from or in her position. It is like *rehearsing philosophy* taking over a plane of subjectivation that is not only highly problematic but also embedded in a transpersonal stream of narratives or myth. The voice of Electra is designed by two self-referential planes of expression: on the one hand by hyperventilating sounds like arias, ballads, shouts, cries, whispers, sighs and sobs, and on the other by the vowel-consonant-battery of reflexion, organized and rhythmized by the sharpness of a razor or a drumstick. Why the two layers? Electra's voice does not only speak out herself but speaks *in the name of another*. As Patricia McCormack has argued, “the lack of speech which comes from all a-human discourse makes discourse itself the issue.”² Electra is a *symptom*.

I myself, stepping into the position of Electra, extrovert not only the two-layeredness of her lyrics or script, of her endeavour to cover a social set of discourse when speaking as *being double*. Electra is engaged here not only as a fanciful figure, a symbolic character, a project of subjectivation, but as a political principle of existence. It is her being double that makes her an ontological marker, transforms her voice into a fused duet, not in the sense of a dialogue, but as cold fusion in synthetic expression, an expression of the love type claiming to have been composed and nourished from (at least) *two* distinct and yet related sources at the same time.

2 Patricia McCormack, *Cinesexuality* (Aldershot-Burlington: Ashgate, 2008), 134.

2 Patricia McCormack, *Cinesexuality* (Aldershot-Burlington: Ashgate, 2008), 134.

постојењето. Нејзиното постоење како двојна ја прави онтолошки маркер, го претвора нејзиниот глас во фузиран дует, не во смисла на дијалог туку како студена фузија во синтетички израз, израз на љубовниот тип кој тврди дека е создаден и потхранет од (најмалку) два различни и сепак поврзани извори во исто време.

Шизосома

Во мојата книга *Анти-Електра (Anti-Electra)*³ тврдам дека електричното или експресивното тело е *шизосоматско*, воведувајќи концепт кој е спротивен на шизофренијата. Делезе и Гуатари (Deleuze and Guattari) се навратија и го уништија Едиповиот комплекс во нивниот текст *Анти-Едун (Anti-Oedipus)*, фокусирајќи се на капитализмот и шизофренијата.⁴ Јас ја втемелив мојата анализа и деконструкција на Електра комплексот на концептот „шизосома,“ која го формира клучниот концепт за *метафизика на телото*, за шизо-онтологија. Да истакнам дека Електра за која зборувам е, всушност, *Анти-Електра* бидејќи, во мојата анализа, таа е одземена од грчката државна пропагандна како и од Фројдовиот дискурс кој известува дека таа дефинитивно го сака татка си, а ја мрази мајка си. Ха-ха, потенцирам дека „мразењето на мајка си“ не може да биде оригиналното наследство на Електра во формирањето на материјалот за нејзиниот комплекс. Исправка: „Електра неизбежно ја мрази мајка си“ е ништо друго освен метафизички вирус кој ја инфицира континенталната филозофија

Schizosoma

In my book *Anti-Electra*³ I declared that the electric or expressive body is a *schizosomatic* one, introducing a concept that is opposed to schizophrenia. Deleuze and Guattari have revisited and destroyed the Oedipus Complex in their text *Anti-Oedipus*, focusing on capitalism and schizophrenia.⁴ I based my analysis and deconstruction of the Electra Complex on the concept of “schizosoma,” which forms the key concept for a *metaphysics of the body*, for schizo-ontology. The Electra I am talking about is, I underscore, actually an *Anti-Electra* as she is, in my analysis, stripped off Greek state propaganda as well as of the Freudian discourse reporting that she definitively loves her father and hates her mother. Ha-ha, I note that “hating the mother” cannot be Electra’s original legacy forming the material for her complex. I correct: “Electra necessarily hating her mother” is nothing but a metaphysical virus infecting continental philosophy with a most problematic on-set. “Hating the mother” introduces a pseudo-heroic state of suicidal existentialist or perverse parasitological being into the plane of becoming. While all through the time the Oedipal complex was screened, discussed and rejected, *this virus* still does his work undisturbedly. “Hating the mother” marks the position of a *proles*, denying its own mode of production. It is a systemic error. Further: Electra’s fury is not directed against the mother, but against the treatment of her mother as a keen criminal. Within the Anti-Electra narrative I

3 Elisabeth von Samsonow, *Anti-Elektra. Totemismus und Schizogamie* (Zürich und Berlin: diaphanes, 2007) *L’Anti-Électre. Totémisme et Schizogamie*, traduit par Béatrice Durand (Genève: Metis Presses, 2015). An English translation of this book is forthcoming in 2016.

4 Gilles Deleuze and Félix Guattari, *Anti-Oedipus. Capitalism and Schizophrenia*, translated by Robert Hurley, Mark Seem and Helen R. Lane (London and New York: Continuum, 2004).

3 Elisabeth von Samsonow, *Anti-Elektra. Totemismus und Schizogamie* (Zürich und Berlin: diaphanes, 2007) *L’Anti-Électre. Totémisme et Schizogamie*, traduit par Béatrice Durand (Genève: Metis Presses, 2015). An English translation of this book is forthcoming in 2016.

4 Gilles Deleuze and Félix Guattari, *Anti-Oedipus. Capitalism and Schizophrenia*, translated by Robert Hurley, Mark Seem and Helen R. Lane (London and New York: Continuum, 2004).

со проблематичен збир. „Мразењето на мајка си“ воведува псевдо-херојска состојба на самоубиствено егзистенцијалистичко или перверзно паразитолошко битисување во процесот на настанувањето. Додека цело време Едиповиот комплекс беше прикажан, дискутиран и одбиван, *овој вирус* непречено си ја врши својата работа. „Мразењето на мајка си“ ја обележува позицијата на *пролетерство*, негирајќи го својот начин на производство. Тоа е системска грешка. Понатаму: бесот на Електра не е насочен кон мајка ѝ туку против третманот на мајка ѝ како криминалец. Во наративот на Анти-Електра дадов краток преглед на биномот мајка-ќерка како нешто што треба да се оправда и рехабилитира, бидејќи го формира условот за можноста да се познае ефектот и влијанието на *калапот*. Овој *калап*, во смисла не на генитален туку на продуктивен орган е транс- и се наметнува на човековото поле, во-и-надвор од него, поттикнувајќи го создавањето и организацијата на животот (зародишот на суштества и производството на органи, да се стави јасно до знаење значењето на поимот на производство). Биномот мајка-ќерка може да се разбере како *хиперлинк* за зајакнување на генералниот однос помеѓу (човековите) индивидуи и системот. Овој хиперлинк работи во двојна смисла како генетски и во исто време епигенетски генератор. Така, тој постанува вортекс за сите видови епигенетски интервенции и инвенции - културни, идеолошки, технички, хибридно-технички и сл. Очигледно е дека нешто му било направено на овој бином кој се ресетира и разместува себеси цело време како онто-биолошка супер алатка. На овој пристап многу Богови создаватели се чувствувале поканети да работат, додека биномот не бил целосно разоткриен, енкриптиран, преморен, „украден.“

Шизосомата се однесува на структурата на сомата или *фисис*, самиот кој е вклучен во сите постојни

outlined the mother-daughter binome as something to be justified and rehabilitated, as it forms the condition of the possibility to recognize the effect and impact of *the matrix*. This *matrix*, in the sense not of a genital, but a productive organ, is trans- and intruding the human field, in-and-outside of it, firing the production and organization of life (coming-out of beings and making-organs, to put clearly the original meanings of the notion of production). The mother-daughter binome can be understood as a *hyperlink* powering the generative relation between (human) individuals and the system. This hyperlink works in the double sense as a genetic and at the same time epigenetic generator. So it becomes a vortex for all kinds of epigenetic interventions and inventions - cultural, ideological, technical, hybridotechnical, etc. It is evident that something has been done to this binome that resets and unsets itself all the time like an onto-biological supertool. It is the access so many *creator gods* felt invited to work on until it was finally dissimulated, encrypted, overworked, “stolen.”

Schizosoma refers to the structure of soma or physis itself, which is embraced in an ongoing process of doubling, splitting-off, binary fissions and cleavage of cells. The material world in itself, the world of bodies is the primal domain of the schizo, this world is, I underscore, *bio-ontologically schizo*. By physio-schizo-activity it maintains itself and proliferates. Production, reproduction, proliferation are bodily schizo techniques. Electra forms, as she relates to her mother, the *living link* within this activity. There is so far necessarily no schizophrenia in her, but a holophrenic mind intertwined with schizosoma. The schizosomatic is to be understood in the sense that Electra - she herself in the most radical manner - would manifest her complicity through the bodily binome, her schizobody. The schizobody springs off from an ecstatic cellular plane, it is allo-auto-relation, reproduction as bodily maintenance (or conatus), self-

процеси на удвојување, разделување, бинарни делби и разделба на клетки. Материјалниот свет, светот на телата е основниот домен на шизата, да истакнам дека овој свет е, *био-онтолошка шиза*. Тој самиот се одржува и расте со физио-шизо-активноста. Производството, репродукцијата, размножувањето се телесни шизотехники. Електра ја формира, како што се поврзува со мајка си, *животната врска* во оваа активност. Досега нужно нема шизофренија кај неа, туку холофреничен ум испреплетен со шизосома. Шизосоматското треба да се разбере во смисла дека Електра - самата таа во најрадикалниот манир - ќе ја манифестира својата комплицираност преку телесниот бином, нејзиното шизотело. Шизотелото се активира од екстатично клеточно поле, тоа е ало-авто-релација репродукција како телесно одржување (или заложба), само- и ало-уживање = живот преку акти на матрично копирање или клеточност. Тука станува јасно дека она што се обидувам да го развијам овде во име на Анти-Електра е *позитивна паразитологија* што ја гарантира можноста да раѓа пророчишта. Досега Електра може да биде она што МекКормак (McCormack) го дефинира како „оригиналната жртва на асигнификација (asignification) до која мнозинството е паразит.“⁵ Анти-Електра е манифестна Електра или *Електра во манифестација*.

Шизотелото на моларно ниво се зема хипотетички, во фигуративна смисла како биномот мајка-ќерка, со други зборови како конституивната релација меѓу генерациите на тела кои се размножуваат и појавуваат во екстатична позиција едни на други. Токму овој бином или шизотелото ја илустрира дарбата на Електра и специфичноста да раѓа пророчишта, кои може да се сумираат во формулата: следејќи и читајќи го мајчиното тело= или еу-паразитирајќи (еу-фереза)

and allo-enjoying = life through matrixial copying acts or cellularity. It becomes clear already at this point that what I am trying to develop here in the name of the Anti-Electra is a *positive parasitology* that guarantees the capacity to deliver oracles. In so far Electra might be what McCormack puts as “the original victim of asignification to which the majoritarian is parasite.”⁵ Anti-Electra is the manifest Electra or *Electra manifesting*.

The schizobody on a *molar* level is taken hypothetically, in a figurative sense as the mother-daughter binome, in other words: as a constitutive relation between generations of proliferating bodies that occur in an ecstatic position to each other. It is this binome or schizo-body that illustrates Electra's gift and specificity to deliver oracles, which can be summed up by the formula: screening and reading the mother's body = or *eu-parasiting* (eu-fering) or euphetizing (not prophetizing) on it.

Electra is embedded in the plane of schizosomatic activities, and it is from there where she draws the oracles. She is a schizosomatic prophet speaking out on her own and at the same time the oracle of the body who has split herself off. This makes the difference according to the crucial question: in whose name, for whose sake does the philosopher speak, and how may Electra deliver her oracles: *what does she have access to?* The schizosomatic differs dramatically from the schizophrenic, among other related things, namely in the fact that the schizo is a mark of all produced bodies, of all bodies that came into existence, as I have said - they come from schizoid cells that divide themselves on and on and they stem from a body that has split itself up and delivered a double. It is not only the human game of reproduction that is addressed here, but it is the

5 McCormack, *Cinesexuality*, 139.

5 McCormack, *Cinesexuality*, 139.

и воспоставувајќи еуфасис (не пророштво). Електра е отелотворена во површината на шизосоматските активности и оттаму таа ги влече пророштвата. Таа е шизосоматски пророк кој зборува во нејзино име и, во исто време, во името на пророчиштето од чие тело се има раздвоено. Ова ја прави разликата според главното прашање: во чие име, за чие добро зборува филозофот, и како Електра може да ги раѓа нејзините пророчишта: *до што има пристап таа?* Шизосоматското драматично се разликува од шизофреничното, помеѓу другите поврзани работи, имено во фактот дека шизата е производ на сите произведени тела, на сите тела што постојат, како што реков - тие доаѓаат од шизоидни клетки кои постојано се делат и произлегуваат од тело кое само се поделило на две и произвело друго тело. Ова не се однесува само на човековата игра на репродукција туку е *универзалната шизо-игра на Земјата* која овозможува на овие тела да се дисперзираност и индивидуализираност и покрај тоа што се во видови на мултиплицирани фили (Симондон има напишано некои просветлувачки редови за оваа поента). Шизофренијата, *шизата на френијата*, е спротивна на шизосомата. Шизоактивноста овде е дестабилизирачки феномен, погубен за полето на ноезата. Шизоактивноста во оваа сфера го блокира и го помрачува знаењето, на начин што еден дел од шизоаранжманот на присуството на другите останува неостварлив, анестетичен, амнетичен, хиполатентен. Ноосферата, ако постои можност за знаење, треба да биде унифицирана, хомогена, континуирана, да страда и пропаѓа од шизоидното, да се сруши во дезориентација, деидентификација и деменција. Гледано од точка акцелерационистичката дијагноза, шизосомата на Анти-Електра која пречекорува во *високобрзинска меѓуклеточност (high speed intercellularity)*, *интерелектриката*, проблемот е како правилно да се дијагностицира. Шизосоматска-

universal *schizo-game of the Earth* that provides these bodies dispersed and individualized and yet contained in strains of multiplied phylums (Simondon has written some enlightening passages about this point). Schizophrenia, the *schizo of the phrene*, is contrary to schizosoma. Schizoactivity here is a tilting phenomenon, fatal to the realm of noesis. Schizoactivity in this sphere blocks and blacks out knowledge, in the way that for one part of the schizo arrangement the other ones' presence remains unconceivable, anaesthetic, amnetic, hypolatent. The noosphere, if there is a possibility of knowledge, has to be considered unified, homogenous, continous, suffering and perishing from schize, crushing in desorientation, desidentification and de-mentia. From the point of view of accelerationist diagnosis it is Anti-Electra's schizosoma that transgresses in *high speed intercellularity, i.e., interelectronicity*, the problem of how to diagnose properly. The schizosomatic position of Anti-Electra cracks the code or ban of capitalist success which is rooted in schizophrenic operations, i.e., softly induced black-outs and ideologically overwritten drives.

та позиција на Анти-Електра го открива кодот или забраната на капиталистичкиот успех кој е вкоренет во шизофрениите операции, т.е., тивко поттикнувајќи ги помрачувањата и идеолошки препишаните нагони.

Луѓето на Земјата - монструозната мајка

*Акцелерацискиот манифест*⁶ го проучувавме на семинар на Академијата за ликовни уметности во Виена. Тој започнува со тежок пасус за идните катастрофи и климатските промени. Добро разбираам дека ова се бара во еколошката одговорност, но, во исто време, премногу го активира стравот на почетокот на текстот, божем да го сврти вниманието на читателот. Заканувајќи му се на читателот и ослабнувајќи го со пророштвото на потопот, што е реторички стил широко употребуван во религиозни контексти, како на пример од Лутер. Она што е забрзано овде пред сè е катастрофизмот, се вели дека иако на човештвото му се заканува истребување, тоа каска заради значаен недостиг на идеи. Оваа ситуација потоа ќе биде поправена од супертехнологиите на акцелерационизмот, конечно оставајќи го назад капитализмот. Овде можам да помирисам шизофреничко влијание.

Што е тука погрешно? Особено сум заинтересирана за оваа значајна нехомогеност помеѓу Земјата и човештвото од која акселерационистичкиот манифест го излекува првиот аргумент, или поточно: од што го влече својот темперамент. Од каде произлегува оваа непостојаност и зошто е реторички и идеолошки профитабилно? Шизофренијата е условот под кој доменот на знаењето е постојано пресекуван од наслед-

People of the Earth - The Monstruous Mother

The accelerationist manifesto⁶ we studied in a seminar at the Academy of Fine Arts in Vienna starts with a strong passage on future catastrophes and climate change. I understand well that this appeals to ecological responsibility, but, at the same time, it massively activates fear at the gateway to the text, seemingly to catch the attention of the reader. Threatening the reader and weakening him by a prophecy of deluge is a trope or rhetorics used widely in religious contexts, for instance by Luther. What is accelerated here first of all is catastrophism while it is said that mankind, though threatened by extinction, stays behind in a significant lack of ideas. This situation then will be repaired by accelerationists' supertechnologies finally leaving behind capitalism. I get scent of a schizophrenic impact at stake here.

What is wrong here? I am especially interested in this remarkable inhomogeneity between Earth and mankind from which the accelerationist manifesto draws its first argument, or more correctly: from which it draws its temper. From where does this inconsistency emerge and why is it rhetorically and ideologically profitable? Schizophrenia is the condition under which the realm of knowledge is constantly cut up into the legacy of nature and the one of culture, man and Earth, and consequently the realm of production or reproduction into the one of the *somatic schizogame*, on the one hand, and *capitalist accelerating machines*, on the other, excluding that there would be a common ground for a value system working for both of them.

6 Nick Srnicek and Alex Williams, "#Accelerate: Manifesto for an Accelerationist Politics," in: Robin Mackay and Armen Avanessian (Eds.), #ACCELERATE. *The Accelerationist Reader* (Falmouth and Berlin: Urbanomic and Merve, 2014), 347-363.

6 Nick Srnicek and Alex Williams, "#Accelerate: Manifesto for an Accelerationist Politics," in: Robin Mackay and Armen Avanessian (Eds.), #ACCELERATE. *The Accelerationist Reader* (Falmouth and Berlin: Urbanomic and Merve, 2014), 347-363.

ството на природата и кој еден од културата, човекот и Земјата и последователно доменот на продукцијата и репродукцијата во *соматичката шизогама* од една страна и *капиталистичките забрзувачки машини* од друга страна, отфрлајќи ја можноста за заедничка основа на систем на вредности кој ќе функционира на двата плана.

Како што јас сум Анти-Електра или сум со Анти-Електра, тешко ми е да ја земам в предвид или да ја дијагностицирам Земјата, нејзината биографија, нејзиното создавање, сè додека некој не се помири со правото на Земјата да се претставува или да се искаже таа самата. Тоа што го сумирам од манифестот е дека Земјата сè уште се цитира на шизофреничен начин (како „другиот“ кој искусува проблеми со премногу CFC на пример и мора да биде помогнат од соодветни технолошки средства) кој потполно го објективизира и го сведува на „надворешна“ култура на која човекот ѝ сè уште спротиставен. *Радикално негативната паразитологија* кулминира во акселерација на ендомашините преку самоосудувањето и самоуништувањето кој е системски ефект на перверзната фигура на невротичната Електра, која ја измисли Софокле. Сакам да го посочам овој аргумент против манифестот.

Значи како може да говориме за Земјата, како може да биде поканета на пост-шизофреничен дискурс? Реза Негарестани (Reza Negarestani), Ник Ланд (Nick Land) и Робин Мекеј (Robin Mackay) се имаат справено со Земјата на уникатен начин во филозофијата. Тоа е прв пат после цела вечност Земјата да стане *протагонистот* кој го зајакнува филозофскиот дискурс во исто време да се откаже и да ја опфати танцата и да ја пренесе космологијата. Негарестани го направи тоа на исклучителен начин, фузирајќи го моделот на Фројдовиот Едипов комплекс со мета-

As the Anti-Electra I am in or with, I find it difficult to take into account or diagnose the Earth, its biography, its becoming, as long as one has not yet come to terms with an Earth's specific right to represent or express itself. What I summarize from the manifesto is that the Earth is still quoted in a schizophrenic way (as the “other“ that experiences problems - by too much CFC (chlorofluorocarbons) for instance - and has to be helped by appropriate technological means) that completely objectifies and reduces it to an “outside“ horizon culture or man still is opposed to. The *radically negative parasitology* culminating in the acceleration of the endo-machine towards self-condemnation and self-annihilation is a systemic effect of the perverse figure of the neurotic Electra Sophocles has invented. I would like to raise this point against the manifesto.

So, how can the Earth be brought in here, how can it be invited to a post-schizophrenic discourse? Reza Negarestani, Nick Land and Robin Mackay have dealt with the Earth in a way unique in philosophy. It is the first time after aeons that the Earth became *the* protagonist forcing philosophical discourse to recall and embrace simultaneously close distance and remote cosmology. Negarestani did so in an outstanding way, fusing the model of the Freudian Oedipal Complex with Bataille's metaphysics of energy ending up with what he calls the *monogamous model of the Earth and the Sun*. I would like to sum up: the Earth contains the Lithosphere, liquid metal, which slowly and inertly rotates within her, emanating a sort of hairy electromagnetic fibers, a sort of bad memory or retention she infects everything with, copying her brutally outdated biographies onto the structures of beings. The notion of Geo-Trauma coined for this context openly quotes the discussion between Freud, Ferenczi and Rank at the turn of the century, the latter being the one coding the trauma in an explicit manner whilst Freud himself

физиката на енергија на Батај која завршува со она што тој го нарекува *моногамен модел на Земјата и Сонцето*. Да сумирам: Земјата ја содржи литосферата, течен метал кој бавно и инертно се врти со неа, испуштајќи еден вид влакнести електро-магнетни влакна, еден вид лоша меморија или паметење со кое инфицира сè, справувајќи се со нејзините брутално застарени биографии во структурата на нештата. Поимот на Гео-траумата кој е скован за овој контекст, отворено ја цитира дискусијата меѓу Фројд, Ференци (Ferenczi) и Ранк (Rank) на крајот од векот. Второспоменатиот ја кодира траумата на експлицитен начин додека самиот Фројд ќе остане ограничен кон неа. Траумата е *траумата од раѓањето* за која Ранк го формира коренот на стравот, проектиран во невротичност и катастрофизам. Во случајот на Гео-траумата раѓањето не е воопшто потребно, трауматичното се пренесува само со целосниот квалитет на Земјиниот систем изложен на погубен неименуван простор. Моделот на Гео-траумата го има поништено раѓањето синонимно со репродукцијата или пролиферацијата, т.е., тоа што е очигледно забрането е *шизосомата* во смисла на Анти-Електра. Во моделот на Гео-траумата што силно се повикува на гностицизмот, човештвото е позиционирано на Земјата како какво фрлено врз надворешен простор. Со цел да се погледне на оваа слика од поширок агол, помага да се поврзе гностичкиот аргумент за Гео-комплексот. Гностицизмот ја става свеста и телото како несовапаачки или дуалистички, претпоставувајќи дека се од различно потекло. Загубената врвка што ги поврзува телото и душите се искусува како дестабилизирачки момент и, така, исфрла многу стравови. Гностичкиот ум искусува отуѓување преку телото. Ова ги поставува основите за идните интервенции на телото и неговата постојана девалвација во историските култури на знаењето. Конечно ја постигнува целта во симболичкото уништување на раѓањето што ја прави „мајката“

would stay restrictive with it. The trauma at stake is the *trauma of birth* which for Rank forms the root of fear, projected into neuroticism and catastrophism. In the case of Geo-Trauma birth is not even needed, the traumatic is transferred just by the sheer quality of the Earth's system exposed to malign unnamed space. The Geo-Trauma model has annihilated birth synonymous with the plane of reproduction or proliferation, i.e., what is obviously banned from this model is *schizosoma* in the Anti-Electric sense. Within the Geo-Trauma model that strongly recalls gnosticism mankind is placed on the Earth as if thrown onto it from outer space. In order to look at this picture from a wider angle it is helpful to connect the gnostic argument to the Geo-Complex. Gnosticism put consciousness and the body as non-coinciding or dualistic, guessing that they are of different origin. The lost ribbon that connects body and souls is experienced as a destabilizing moment and thus fires off a whole bunch of fears. The gnostic mind experiences alienation via the body. This sets up the grounds for future interventions on the body and its constant devaluation in historical cultures of knowledge. It finally reaches its goal in the symbolic annihilation of birth that makes the “mother” a monster-signifier of privation, though, there can be little doubt, this operation puts the metaphysical notion of matrix (naming the “mother” after itself) as a major concept at disposal. Oedipality is characterized by being grounded on a “forbidden mother,” this is why, on the level of cosmology, in a paralleled action, the Earth is unlinked from mankind and becomes *latent*. Here we have Oedipus matching Electra. Electra is said to “hate the mother,” to Oedipus she is *forbidden*. In both cases the hyperlink of generational binome does not work or is somehow *switched off*. It seems as if these complexes I am talking about conceal a problem that is located on another level, namely on the plane of being-in-the-world, touching upon the relation to the Earth that is

чудовишен означител на немаштијата, но несомнено, оваа операција го става метафизичкиот поим на матрицата (именувајќи ја „мајката“ според самата себе) како главниот концепт на располагање. Едипалноста е окарактеризирана како заснована на „забранетата мајка,“ затоа, на ниво на космологија, паралелно, Земјата е отсечена од човештвото и постанува *латентна*. Овде Едип се израмнува со Електра. За Електра се вели дека „ја мрази мајка си,“ а за Едип таа е *забранета*. Во двата случаја, хипер-врската од генерациониот бином не работи или некако е *исклучена*. Изгледа дека овие комплекси за кои зборувам кријат проблем кој е лоциран на друго ниво, имено на површината од бидување-во-светот, допирајќи ја врската со Земјата која е длабоко обележана од флуидната мета-рамнотежа помеѓу свеста и телото.

Го ценам концептот на Гео-траумата на Негарестани (Negarestani) и Макеи иако не се согласувам со хипотезата дека Земјата сама влева страв во поединечни инфра-тела од нејзиниот систем. Сепак едно прашање мора да се одговори. Ако шизосомата е способна да ја чувствува состојбата на другиот, имено големото тело (објектот O) на Земјата, тогаш како да се разбере дека самата Земја се чувала себеси во негативна латенција долго време, како што е пеколот во подземјето? Ако го утврдиме буђењето на шизотелата како шизотела, тогаш што е тоа што ги уплашило толку многу што тие бараат засолниште во амнезијата? Зошто Земјата станала невидлива или *не објект* за нив? Дали нешто се случило на хипер-врската?

Од генезата на филозофијата како чекор кој ги надминува митот и драмата, апсолутната алтернатива на „*семејството*“ кое во грчката трагедија се појавува како дом на уништени индивидуи. Филозофијата може да се смета како зафат против репродукцијата – во смислата во која го претставив поимот пого-

deeply characterized by the fluid metabalance between consciousness and the body.

I appreciate Negarestani's and Mackay's concept of Geo-Trauma even if I do not agree with the hypothesis that the Earth itself infuses fear to singularized infra-bodies within its system. But still one question must be answered. If the schizosoma is able to sense the state of the other, namely the big body (object O) of the Earth, then how is it to be understood that the Earth itself has kept itself for such a long time in negative latency, as if in an underground hell? If we assert an awakening of the schizobodies sensing, what is this that terrified them so much that they took shelter in amnesia? Why the Earth became invisible or *no object* for them? Did something happen to the hyperlink?

From the genesis of philosophy as a move overcoming myth and drama it is the absolute alternative to “*family*” which in Greek tragedy appears as a home place of devastated individuals. Philosophy can be regarded itself an enterprise against reproduction - in the sense I have introduced reproduction before - exclusively interested in things that are NOT being reproduced like OUSIA or the substance, which is why it is difficult or even impossible to think of *schizosoma* properly without breaking some philosophical taboos. The concept of schizosoma is quite similar to what Deleuze had called “*Différence and répétition*,” i.e., the schizogame or schizoactivity, identified by Reza Negarestanti as the features of the Earth's Gyrocommunication and its effects of asynchronicity and fatal interferences. “*Reproduction*” is thought of as traumatic mnemonic fixation to the Earth's archaic energetic states absolutely alien to humans. Reproduction as the Earth system's major characteristic in the sense of proliferation and rhythmized generation is overlooked here, and what comes up instead is the body of the Earth itself

ре – исклучиво заинтересирана за работи кои НЕ се репродуцираат, како OUSIA или супстанцата. Затоа е тешко и речиси невозможно да се мисли правилно *шизосомата*, без да се прекршат некои филозофски табуа. Концептот на шизосомата е многу сличен на она што Делез го нарече „разлика и повторување“ (*Différence et répétition*), т.е., шизоиграта или шизоактивноста, идентификувани од Реза Негерестани како особини на Земјината гирокомуникација и нејзините ефекти на асинхронизитет и фатални пречки. На „репродукцијата“ се мисли како на трауматска мнемоничка фиксација на Земјините архаични енергетски состојби тотално отуѓени за луѓето. Репродукцијата на Земјиниот систем како нејзината главна карактеристика во смисла на пролиферација и ритмизирана генерација тука се запоставува, и она што произлегува наместо неа е телото на Земјата изведувајќи анахрони и анахронизирачки гестови на предпотопска фиксација на вистински подтела, во маската на магии кои првенствено имаат тенденција да го распадат отколку да го репродуцираат метаболизмот. Сликата на перверзната „мајка“ како слика на Земјата е само неизбежна за оваа површина. Напредокот кој се однесуваше на овој проблем, според Негерестани и Мекеј, се базира на фактот дека „мајката“ конечно е проширена во голем домен, до планетата. Отсега па натаму, психоанализата треба да ја изостави работата со физички комплекси, мора да започне да се справува со *планетарниот комплекс*. Двата комплекси, Едиповиот и Електриниот комплекс, се спојуваат во оваа точка, за која работат како маска. Но, повторно, зошто го употребуваат, на асиметричен начин, тој голем страв да се започне со шизоактивноста на Земјата, така што мора да биде „забранет“ или „мразен“ за навек? Дали постои нешто како геошок кој мора по секоја цена да се држи подалеку од децата? Гео-шокот не е провоциран од Земјата како таков. Земјата не е нешто лошо. Но, чувствителноста

performing anachronistic and anachronizing gestures of preluvia fixation on actual sub-bodies, in the guise of a sorcery that preferably tends to putrefaction rather than to reproductive metabolism. The image of the pervert “mother” as an image of the Earth is just inevitable on this plane. The progress that has been brought to this issue by Negarestani and Mackay lies in the fact that the “mother” finally is extended to the large scale, to the planet. From now on psychoanalysis has to leave behind working with psychic complexes, it must start deal with a *planetary complex*. The two complexes, the Oedipus and the Electra complex, converge at this point, for which they work like a cover. But again, why they enroll, by asymmetrical means, this tremendous fear to start schizoactivity with the Earth so that it had to be “forbidden” or “hated” once and forever? Is there something like a geo-shock that must by all means be kept away from the children? The geo-shock is not induced by the Earth as such. The Earth is not a bad thing. But it is the fragility of the homeostasis in *the link* that attracts creators, manipulators, technicians. Alienations occur constantly or are and have been actively carried out. Fragile homeostasis is what all beings share with the Earth itself.

на хомеостазата е *врската* која ги привлекува креаторите, манипулаторите, техничарите. Отуѓувањата постојано се појавуваат и се или биле активно извршени. Чувствителната хомеостаза е она што сите суштества го делат со самата Земја.

Гео- или психо-?

Сепак не е ни методолошки ниту пак епистемолошки јасно кое е доминантното ниво на референтност на овој модел: дали е ова за психо- или за геологија? Дали перверзната гео-мајка соодветствува на перверзна психо-мајка? И ако е така, како можеме ова да го протолкуваме? Зошто карактеристиките на „мајката” се враќаат како воскреснати кога Земјата се навраќа на тема филозофија? Станува очигледно дека конечно никој, ниту гео- ниту психо- не може да изнајдат решение. Она што треба да се направи е да се постигне поголем напредок во геософијата во *онтоморфологија на матрицата*.

Зачудувачки е до кој степен прикриената психоанализа е, всушност, повторно ангажирана на нивото на космологија за да се изградат базични структури за филозофска геологија. Ако ги превртиме достигнувањата на дискусијата за трауматично раѓање од крајот на векот (која може да се смета дека создава алегорична екстремна промена, дефект и војна), новиот дискурс на Земјата повторно обработува одредени психоаналитички теми според нови околности. Исто така, треба повторно да се увиди до кој степен наративот траума-при-раѓање бил синхронизиран или поврзан со одрекување или потиснување на раѓањето насочен против двигателите на репродукција, односно *жените*. Бидејќи е невозможно од аналитичка перспектива да се дијагностицира логички приоритет ниту за поддршка на психоанализата ниту за геологијата, предлагам да дозволиме дека постои сооднос помеѓу психичките и космичките структури како претходна

Geo- or Psycho-?

Yet it is neither methodologically nor epistemologically clear which one is the level of reference dominant in this model: is this about psycho- or is it about geology? Does a pervert geo-mother correspond to a pervert psycho-mother? And if so, how can this be understood? Why do the features of “the mother” return like a revenant when the Earth returns to the agenda of philosophy? It seems obvious that finally none, neither geo nor psycho, can provide a solution. What has to be done is to advance further in geosophy, in *matrixial ontomorphology*.

It is stunning to what extent clandestine psychoanalysis is actually reengaged on the level of cosmology in order to build founding structures to philosophical geology. In turning around and inverting the achievements of a fin de siècle discussion on traumatic birth (which might be, by the way, considered to form an allegory of extreme change, breakdown and war) a new discourse on Earth brings up again some major psychoanalytical topics under new conditions. By the way, it has to be looked at again to what extent the trauma-of-birth narrative was synchronized with or linked to the denial or suppression of birth directed against the agents of reproduction, i.e., *women*. As it is impossible from an analytical perspective to diagnose a logical priority either in favour of psychoanalysis or geology, I propose to just let this relation between psychic and cosmic structures exist as a prior symbolic interdependence (if not coincidence) of relevance for philosophical intuition - which is of course not to be mixed up with a correlationist argument. This is *not* a correlationist argument. It is a metaphysical argument, one that has not yet been fully unfolded. The complexity of the geo-psycho junction actually challenges philosophy to expand beyond its scholarly limits.

символична меѓузависност (ако не и коинциденција) од значење за филозофската интуиција – која се разбира дека не треба да се меша со корелативна полемика. Ова *не е* корелативна полемика. Ова е метафизичка полемика која сè уште се нема целосно развиено. Сложеноста на овој гео-психо- спој всушност ја предизвикува филозофијата да се прошири подалеку од своите научни ограничувања.

Така, ако не може да утврдиме како филозофското лажно верување во теоријата на психоаналитичката траума се претставува како „вистинско” или „точно,” шизосоматскиот аргумент кој се однесува на пророчкиот тон може тука да придонесе да додјеме до заклучок. Повторното претставување на метафизичката аргументација со психоаналитичка, означува промена на стилот на аргументацијата од една страна, но, од друга страна, може да се разбере и како *епистемиолошки итен повик*. Спротивственоста, „стандардот за размена” (да го цитирам Бодријар) помеѓу психологијата и космологијата, не е нов, но во однос на прашањето „Како да говориме за Земјата?” посочува дека дефинитивно критичко мислење, како когнитивен термин кој се конфронтира со системот на Земјата, е невозможно. Може е точно во смисла на Антропоцената дека нема ниедно место на Земјата коешто не носи човечки (технолошки) отпечаток. Но, исто така, нема ни ниедно место на човекот кое не го носи отпечатокот на Земјата.

Пророчкиот тон на Анти-Електра е со стишен, непотенцијализиран, преносителен однос со којшто во исто време се зборува за Земјата, а и таа зборува. Пророчкиот тон на Анти-Електра е точен доколку таа е *внатрешната страна* на светот на *мајката*, и е начелото на нејзината економичност и нејзината човечност, а во исто време и пред-човечност, откривајќи го човечкиот код на внатрешно поле кое се разликува и поврзува со останатите. Како мозокот одеднаш да се

So, as far as it cannot be decided how philosophical fiction on the backdrop of a psychoanalytical trauma theory makes itself “real” or “true,” the schizosomatic argument concerning the oracular tone may here make its point. The re-presentation of a metaphysical argumentation by a psychoanalytical one marks a change of style in argumentation on the one hand, but on the other it can be understood as an *epistemological emergency call*. The juxtaposition, respectively the “exchange standard” (to quote Baudrillard) between psychology and cosmology, is not new, but with respect to the question of “How do we speak the Earth?” it indicates that a definitely critical position in cognitive terms confronting the Earth’s system is impossible. It may be true in terms of an Anthropocene that there is no single spot on Earth that does not bear a human (technological) fingerprint. But there is not a single spot on a human that does not bear the Earth’s fingerprint as well.

Anti-Electra’s oracular tone is a lowered down, depotentialized, mediumistic position from which the Earth is at the same time spoken of and spoken by. Anti-Electra’s oracular tone is true insofar as she is *interior* to the world of the *mother*, being the principle of her economies and her being-human and at the same time pre-human, unfolding the human code to an inside field distinguished from and linked to the rest. It is as if the brain all of a sudden would remember that it’s complicated architecture and function depend on the emergent structures the Earth powers its “brain” from, operating within and downwards the gravitational and electromagnetic fields. By sensing the polar cooperation between the geo- and human organs, between the brain of the Earth and the human brain, Anti-Electra’s geo-oracle type is delivered by an organo-noetic set profiting from the body’s expertise not in an excentric but in an incentric mode: by the system’s high-tech forces. The oracular tone is being expressed, inside out. The

сетил дека неговата конструкција и функција зависат од новонастанатите структури преку кои Земјата го напојува својот „мозок,” дејствувајќи во внатрешноста и удолу гравитационите и електромагнетни полиња. Чувствувајќи ја поларната соработка помеѓу гео- и човечките органи, помеѓу мозокот на Земјата и човечкиот мозок, гео-пророчкиот вид на Анти-Електра доаѓа на свет преку органо-нетската насока придобивајќи од телесната експертиза не на ексцентричен, туку на инцентричен начин: преку високотехнолошките сили на системот. Тонот на пророчиштето се одразува од внатре нанадвор. Шизотелото е орган на вистината. Тоа е орган на гео- или космоистината.

Зошто тогаш пророчкиот тон е побитен или дури супериорен во овој случај?

Продукција/репродукција на системски вредности

Пророчкиот тон на шизоматската Анти-Електра наликува на призивот на Аријадна, тоа е примамлив тон кој присетува на бесконечната складност на сите тела репродуцирани во оваа матрица на Земјата. Пророчиштето на Анти-Електра ја поправа репресијата на раѓањето, втемелувајќи го во комплементарните техники на уметност и јазик што го поткопуваат и одложуваат одвикнувањето. Тоа е тон кој се протега низ времето како нишка која води низ репродуктивните бранови на Земјата. Репродуктивниот звук на матрицата е електричен, го усогласува шизоматскиот тон на Анти-Електра и не е ништо друго освен техно-коментар на биноминална *ancestralité*. Токму оваа репродуктивно-пулсирачка молекуларна звучна машина што станува активна во пророчиштето на Анти-Електра, звукот на микро-макро оргули чија тастатура е наместена со неколку типа на часовници бројачи. Спецификацијата на системите на Земјата и нивната врска со космички односно галактички ка-

schizobody is an organ of truth, it is an organ of geo- or cosmotruth.

So, why again, the oracular tone claims importance or even primacy here?

Production/Reproduction Value Systems

The oracular tone of the schizosomatic Anti-Electra resembles Ariadne's thread, it is an alluring tone recalling the infinite coherence of all bodies reproduced within the matrix of the Earth. Anti-Electra's oracle repairs the repression of birth, grounding it in the complementary techniques of art and language that subvert and suspend weaning. It is a tone extended through time like a thread leading through the reproductive waves of the Earth. The reproductive matrix's sound is electric, tunes in Anti-Electra's schizosomatic beat being nothing other than a techno comment on binominal *ancestralité*. It is this reproductive-pulsing molecular sound machine that becomes active in Anti-Electra's oracle, the sound of a micro-macro organ whose keyboard is set up with multispecies registers. The Earth system's specificities and their relation to cosmic, respectively galactic, features have to be diagnosed from its or her reproductive drives which deal with ultimate capital and its ultimate site, MATRIX MAIOR, combining the innerterrestrial arrangements of multispecies cohabitat, coenobium and biotopic concurrence with the infinite differentiation of coagulated and dispersed bodies and sub-bodies derived from them. The Earth itself works as an encounter zone of at the same time reproduced and varied, combined and put together beings, from the inside and outside of it. The fibers of the Earth's rotational electromagnetic field spread out widely turning around the plus and minus poles stabilizing altogether the system's enormous mass within gravitation. Electricity itself is a schizosomatic

рактеристики мора да бидат дијагностицирани од неговите или нејзините репродуктивни нагони кои се однесуваат на ултимативниот капитал и неговата ултимативна територија, matrix maior, комбинирајќи внатрешноземски елементи на повеќе видови кои кохабитираат кенобиотска и биотопна појава со бесконечна диференцијација на коагулирани и расфрлани тела и полутела кои произлегуваат од нив. Самата Земја функционира како зона во која се среќаваат репродуцирани и разновидни, а во исто време и комбинирани и склопени суштества одвнатре како и однадвор. Нишките на ротационото електромагнетно поле на Земјата се протегаат нашироко и се вртат околу позитивниот и негативниот пол, целосно стабилизирајќи ја огромната маса на системот во рамките на гравитацијата. Самиот електрицитет е шизосоматичен израз-екстаза, изветреан од тонусот на тековната клеточна и електронска шизоактивност. Матрицата на репродукција е фиксирана на Земјата распространет околу гравитационата орбита, и коегзистира до таа мера со неа, испреплетувајќи се во двојно врзани нишки, создавајќи тензија кај секоја одвоена или поделена честичка. Надворешната густина на Земјата (кората) служи да ја стабилизира гравитацијата и задржувачкиот принцип на Земјата, поврзувајќи ја површината и центарот на директен и експлозивно-имплозивен начин. Ваквиот тип на односи (внатрешно-надворешен, површинско-длабински, цврста-течна состојба, водена или маслена состојба, молекуларно-моларна, предци-современици, внатрешноземски- надворешноземски итн.) го карактеризира системот.

Создавачката криза е цитирана во акселерационистичкиот манифест кој вели:

Суштинскиот метаболизам на капитализмот изискува економски раст со конкуренција помеѓу по-

expression-ecstasy, evaporated by the tonus of ongoing cellular and electronic schizoactivity. The matrix of reproduction is fixed onto the Earth to the extent of the gravitational orb, it is co-extensive with it, intertwining or double-helizing strings and providing tension to any schized or split up particles. The Earth's excentric density (the crust) serves to stabilize gravitation and the Earth's hold-on principle, linking surface and center in a direct and explosive-implosive way. This type of relations (inside-outside, surface-depth, solid state-fluid state, water-oil-continua, molecular-molar, ancestors-contemporaries, intraterrestrials-extraterrestrials, etc., etc.) characterizes the system.

The crisis of production is quoted in the accelerationist manifesto as follows:

The essential metabolism of capitalism demands economic growth, with competition between individual capitalist entities setting in motion increasing technological developments in an attempt to achieve competitive advantage, all accompanied by increasing social dislocation. In its neoliberal form, its ideological self-representation is one of liberating the forces of creative destruction, setting free ever-accelerating technological and social innovations.⁷

The type of production referred to is exclusively capitalist production, the reproduction referred to is reproduction of capital. If accelerationism is "an experimental process of discovery within a universal space of possibility" it is crucial to think of a turning point in the distribution of value and in reproduction.

Anti-Electra says that the simulation of reproduction by capitalist production/reproduction in itself is a

7 Williams and Srnicek, "#Accelerate," 351.

едини капиталистички ентитети покревајќи нови технолошки развојоти во обид да постигне конкурентна предност, дополнета со зголемена општествена дислокација. Во својата неолиберална форма, неговиот идеолошки самоприказ е тој кој ги ослободува силите на креативна деструкција, ослободувајќи ги постојано забрзаните технолошки и општествени иновации.⁷

Овој тип на производство е исклучиво капиталистичко производство, а производството се однесува на репродукција на капитал. Ако акселеризмот е „експериментален процес на откритие во универзалниот простор на можности,” клучно е да се размислува за моментот на пресврт во дистрибуцијата на вредности и репродукцијата.

Анти-Електра вели дека симулацијата на производство од страна на капиталистичката продукција/репродукција сама по себе е симптом кој што ја означува анулацијата на раѓањето како централен дел на систематските практики на Земјата. Симулацијата ја симулира пред сè врската што е основана од шизомата. Приказната завршува со познатата девалуација на *роденото* во корист на *направеното*. Не е залудно што наративот за траумата при раѓање и капитализмот, феминистичкото движење и техно-електричната револуција се повеќе или помалку синхронизирани движења. Анти-Електра предлага да се сруши капитализмот и да се вратиме на систем од вредности кои ѝ претходат и се паралелни со капиталистичката продукција. Отуѓениот закрепнува со терапијата на Анти-Електра.

Како што пишува Бодријар во својата револуционерна книга од седумдесеттите насловена „Симболична размена и смрт,” проблемите кои се вкоренети во

symptom signifying the annulation of birth at the core of the Earth's systemic practices. This simulation simulates firstly the hyperlink that is established by schizosoma. The story ends by the known devaluation of the *born* in favour of the valuation of the *made*. It is not for nothing that the birth-trauma-narrative and capitalism, the feminist movement and the techno-electric revolution are more or less synchronized moves. Anti-Electra proposes to subvert capitalism in returning to a value system preceding and paralleling capitalist production. The alienated recovers by Anti-Electric therapy.

As Baudrillard puts it in his ground-breaking book from the seventies entitled *Symbolic Exchange and Death*, the problem is rooted in the short-circuit between the plane of human production and the plane of production of goods is embracing a set of inflational signs and codes that consumes and annihilates not only life but death. His remark that even death is suspended refers to what I have said before, namely that the birth or matrixial schizosomatic activity is devaluated and annihilated in this speeded up circuit. It is high time to put another level, a third one, back on the agenda, namely matrix maior (according to Paracelsus who talks about a matrix maior and a matrix minor⁸), anchoring both the human field of production and capitalist, i.e., technical, industrial and alchemic reproduction and pinning it down to its primal condition. As long as the matrix maior, i.e., the reproductive matrix of life is left out or banned from metaphysics, the human field remains exposed exclusively to the circulation between the two other planes, the human field and the capitalist production and their reciprocal exchange standards

7 Williams and Srnicek, “#Accelerate,” 351.

8 Lucien Braun, “L'idée de 'Matrix' chez Paracelse,” in : Heinz Schott and Iliana Zinger (eds.), *Paracelsus und seine internationale Rezeption in der frühen Neuzeit. Beiträge zur Geschichte des Paracelsus* (Leiden: Brill, 1998), 17.

краткиот спој помеѓу рамништето на човечкото производство и рамништето на производство на добра вклучува и збир на инфлациски знаци и кодови кои што ги проголтава и уништува не само животот, туку и смртта. Неговата забелешка дека дури и смртта е суспендирана се однесува на тоа што го спомнав претходно, а тоа е дека раѓањето на матриксијалната шизосоматска активност е девалвирана и уништена во ова забрзано коло. Време е да се вклучи и следно, трето ниво во планот, а тоа е *matrix maior* (според Параклесус кој говори за *matrix maior* and a *matrix minor*),⁸ поткрепувајќи го човечкото поле на производство како и капиталистичкото, односно техничкото, индустриското и алхемиското производство и сведувајќи го на својата примитивна состојба. Сè додека *matrix maior*, односно репродуктивната матрица на животот е изоставена или забранета од метафизиката, човечкото поле е изложено исклучиво на циркулацијата помеѓу двете други полиња, човечкото поле и капиталистичкото производство и нивните реципрочни стандарди на размена кои *претпочитаат симулација пред постоење*. Поврзувањето со *matrix maior* [виша матрица] може да се случи под два условия: првиот, двата реда на омраза и забрана се суспендирани како онтолошки принципи. Забелешка: На планетарната скала Едиповиот комплекс е помалку драматичен од комплексот на Електра, бидејќи се однесува на начела и антиначела („не смееш да ја посакуваш мајка ти“), додека комплексот на Електра се однесува на љубов и омраза („ќе ја мразиш мајка ти“ кој воведува растроен сооднос како *утврден однос*). Второ, според условот на тековната автономизација на отуѓувањето на Земјата активностите ќе бидат помалку вирусни.

preferring simulation to being. Connecting to matrix maior can take place under two conditions: first, the two orders of hate and ban are suspended as ontological principles. Note: on the planetary scale the Oedipus Complex is less dramatic than the Electra Complex, as it deals with norms and antinorms (“you must not desire your mother”), while the Electra Complex is engaged with love and hate (“you will hate your mother,” which introduces a disturbed relation as if it is *given*). Second, under the condition of an ongoing autonomization of the Earth alienation processes will be less viral.

Matrix maior, as Paracelsus puts it, is at the same time as exterior to the human field as it is intimate to it. It is the level by which value as a principle, as far as it is equal to life on this planet, is generated. It is as much condition of any kind of production as it is exterior and interior to it, firing reproduction and any outfalls or effects of the mimetic and simulative type. Cutting it off from these productive activities, the human level is closed up within capitalist economies, committing blasphemy against schizosoma (which would, funnily enough, constitute an actual blasphemy against blasphemy because the appearing of the matrix to this logic is already a blasphemous ontological principle, namely a *not-god but all-creating*).

Thus it may be understood what I have mentioned before, according to Arantzazu Saratzaga Arregi, that the *monstruous mother*=latency of the mother is a sign of the loss of or suppression of the matrix maior⁹. Capitalist production pretends to produce while in fact it only transforms matter from the schizosomatic genus/

8 Lucien Braun, “L’idée de ‘Matrix’ chez Paracelse,” in : Heinz Schott and Iliana Zinger (eds.), *Paracelsus und seine internationale Rezeption in der frühen Neuzeit. Beiträge zur Geschichte des Paracelsus* (Leiden: Brill, 1998), 17.

9 See Arantzazu Saratzaga Arregi, “Girl. A Paradigmatic Example of Evolutionary Disobedience,” in: Elisabeth von Samsonow (ed.), *Epidemic Subjects. Radical Ontology* (Zürich und Berlin / Chicago: diaphanes / Chicago University Press, forthcoming).

Matrix maior, како што ја нарекува Парацелсус, во исто време е надворешна кон човековото поле колку што е и интимна. Тоа е на ниво кое го вреднува како принцип, колку што е еднаков на животот на оваа планета, тој е создаден. Тоа е услов на какво било производство како што е надворешен и внатрешен на него, отпуштајќи репродукција и истекувања или ефекти на имитаторскиот и симулативниот тип. Сечејќи го од овие продуктивни активности, човековото ниво е заведено во капиталистичките економии, обврзувајќи се на богохулењето против шизосомата (што, доволно интересно, ќе сочинува вистинско богохулење против богохулењето бидејќи појавата на матрицата на оваа логика веќе е безбожен онтолошки принцип, имено *не-бог но сè-создател*).

На тој начин може да се разбере она што погоре го споменав, според Arantzazu Saratzaga Arregi, дека *монструозната мајка* = латентност на мајката е знак на загубата на или потиснувањето на *matrix maior*.⁹ Капиталистичкото производство се преправа дека создава додека всушност само ја трансформира во добра состојбата од шизосоматскиот вид/ *matrix maior*, криејќи го нивното материјално потекло. Разграбувањето на планетата лежи точно во логиката на потиснување на *matrix maior* која е – според логиката на капиталистичкиот краток спој – отсутниот, невредниот, прикриен во сфера каде се важи само едно прашање: како да се употребуваат нештата и суштествата како продукти. Кај Електра, нејзината невредност е изразена со длабока неудобност. Но во Анти-Електра, *не-вредното станува означител*.

9 See Arantzazu Saratzaga Arregi, “Girl. A Paradigmatic Example of Evolutionary Disobedience,” in: Elisabeth von Samsonow (ed.), *Epidemic Subjects. Radical Ontology* (Zürich und Berlin / Chicago: diaphanes / Chicago University Press, forthcoming).

matrix maior into goods dissimulating their material origin. Plundering the planet lies exactly within the logic of a suppression of *matrix maior* which is - according to the logic of the capitalist short circuit - the absent, the non-value, dissimulated within a sphere where only one question counts: how to use things and beings as commodities. In Electra, her non-value is still expressed by deep discomfort. But in Anti-Electra *the non-value becomes the signifier*.

Electricity High Speed

It is not for nothing that Electra is called after the bright sparkle that springs up from amber when being rubbed, becoming *electric*. Anti-Electra’s voice, the oracle tone, is the electric song (much like Walt Whitman has called it in *Leaves of Grass*). Electricity itself is the self-balancing effect of irritated schizosoma, producing interferences within online ontology. Electricity is neither subject, nor object, it is a state of schizosomatic tension. Electrification is everywhere, a sub- or intrinsic activity of the schizosoma. The electric path is the accelerationist highway. By complicity with the “Electra particles,” the electrons, the schizosomatic intrudes the capitalistic system, drives the stock exchange computers, switches on and off, turns on communication, reconnects. There is almost nothing in capitalism that would not depend on her. The electronic is the manifestation of the schizobody’s omnipresence, and even if still there are doubts about an ongoing accelerationist process, we went already pretty far. The difficulty of critique results from Electra’s electronicity that has taken over: the “bad” and the “good,” everything is driven by it. But an end of electricity and electronicity would not lead to a reestablishment of the pre- or postcapitalist condition, but indicate a remarkable shift within or a breakdown of the Earth’s system. To put it clearly, Anti-Electra is a major technician, at the same time too slow and too

Елецрицитс Хигх Спеед

Не е залудно Електра е именувана според светлата искра која однекаде се појавува кога ќе се протрие килибарот, станувајќи *електрична*. Гласот на Анти-Електра, тонот на пророчиштето е електричната песна (како што ја нарече Walt Whitman во *Leaves of Grass*). Самата електричност е само-балансиранот ефект на иритираната шизосома, произведувајќи пречки во онтологијата. Електрицитетот не е ниту субјект ниту објект, тој е состојба на шизосоматска тензија. Електрификацијата е насекаде, под- или внатрешна активност на шизосомата. Електричниот пат е акцелерационистички автопат. Под комплексноста со „честичките на Електра,“ електроните, шизосоматското се наметнува во капиталистичкиот систем, ги управува компјутерите на берзата, ги вклучува и ги исклучува, вклучува комуникација, повторно се поврзува. Речиси нема ништо во капитализмот што не би зависело од неа. Електронското е манифестацијата на сеприсутноста на шизотелото и, ако сè уште постојат сомнежи за актуелниот акселерационистички процес, ние веќе отидовме предалеку. Тешкотијата на критичките резултати од електрониката на Електра го имаат преземено текот: „доброто“ и „лошото,“ сè е водено од него. Но крајот на електрицитетот и електроничноста нема да доведе до возобновување на пред- или посткапиталистичкиот услов, но ќе навести значаен пресврт во или дефект на Земјиниот систем. Да бидам појасна, Анти-Електра е голем техничар, во исто времеч пребавна и пребрза. Каква што е, да ги цитирам Делез и Гуатари за девојката што скитала наоколу преку многу простори, таа е бавна и доцни. Но, во поглед на тоа како е чекана, таа е неверојатно брза, секогаш и секаде стигнува точно во моментот кога се откажале од неа. Премногу брза премногу бавна внатре надвор. Ова пророштво е вистинито.

fast. As she is, to quote Deleuze and Guattari about the girl, wandering around through too many spaces, she is slow and late. But in regard to how she is waited for, she is incredibly fast, always and everywhere arriving right at the moment she was given up. The too fast too slow inside outside. This oracle is real.